

DEU RAONS PER ESTAR CONTRA EL

1. Per l'especulació

L'Ajuntament planifica la ciutat en funció dels seus interessos econòmics (urbanisme comercial) i del capital privat, quan la planificació hauria de donar solucions a les necessitats urbanístiques de la ciutat. Podem intuir els seus interessos quan comparem la ràpida reconstrucció de l'espai on se celebrarà el Fòrum i el procés de rehabilitació de zones marginals. Un dels casos més significatius és el de la reforma de La Mina, per a la qual es destinaran tan sols 72 milions d'euros en comparació als 2.300 milions que costaran les obres del Fòrum 2004.

2. Pel model de ciutat

Barcelona s'està transformant en una ciutat turística i de serveis i oci.

Qüestionem que aquesta opció condueixi a una sostenibilitat econòmica, social i ambiental que garanteixi que els seus habitants puguin guanyar-se la vida a uns nivells adequats, amb ocupació estable, accés a l'habitatge, respecte del medi... Un model que es presta a convertir la ciutat en un escenari en el qual és impossible viure-hi a causa de l'oblit de les necessitats socials dels habitants en pro del sector turístic, impedit així el desenvolupament del teixit social.

3. Per les agressions al medi

És difícil creure en una preocupació pel desenvolupament ambientalment sostenible

quan les construccions que s'estan fent per al Fòrum suposen una enorme alteració de l'entorn marí, cimentació, malbaratament de recursos i construcció de grans edificacions (centre de convencions, hotels...). Al mateix temps, podríem recordar que ENDESA (empresa sòcia del Fòrum) és la quarta empresa d'Europa amb majors emissions de CO².

4. Pels seus patrocinadors, polítics i econòmics

Els socis capitalistes d'aquest fòrum són el Grup Endesa, Telefónica, La Caixa, Toyota i El Corte Inglés, i els patrocinadors, fins ara, IBM, Indra, Iberia, Damm, Media pro, Nestlé, Nutrexpa, Randstad, Henkel, Leche Pascual, Coca-Cola, Roca, GL Events i AGBAR.

Trobem aquí empreses repetidament denunciades per agressions al medi ambient i a pobles indígenes, pels propis consumidors i treballadors, i compromeses amb l'economia de guerra i el neoimperialisme. Participar en el Fòrum els suposa un rentat d'imatge, beneficis fiscals i publicitat. D'altra banda, com a organitzadors polítics, tenim al Govern Central, l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya. Algú creu seriosament que estan donant proves de suport als valors que afirma tenir el Fòrum? Com ara: reforma laboral, llei de partits, llei antiterrorista, desallotjaments, corrupció, privatització de l'ensenyament i de la sanitat...

FÒRUM 2004

5. Perquè està organitzat pels qui fan il·legal la immigració

Se'ns parla de multiculturalitat i drets humans i en realitat es posen barreres a la immigració. Les diferents administracions que organitzen el Fòrum són les responsables de l'aprovació de les lleis d'estrangeria i d'una situació en què ser immigrant és ser il·legal. No oblidem que els diversos cossos policíacs d'aquesta administració han estat reiteradament denunciats per maltractament i actuacions racistes.

6. Perquè està recolzat per l'economia de guerra

El Fòrum no s'ha sumat a les protestes contra la guerra per no contrariar el govern estatal, coorganitzador. Costa creure que hi hagi un compromís per la pau més enllà de la propaganda. I no només està organitzat pels que donen suport a l'economia de guerra externa, sinó pels que ens agredeixen en una guerra diària amb precarietat laboral i difícil accés a l'habitatge. És indignant veure com, en els pressuposts generals, les partides de defensa augmenten, per perpetuar la unitat de l'Estat i el capital; i com paral·lelament decreixen les partides de prestacions socials. Per citar un altre exemple, trobem com a sòcia del Fòrum INDRA, una empresa puntera en la indústria de l'armament; i El Corte Inglés, Iberia, La Caixa i Telefónica, que inverteixen en tecnologia militar.

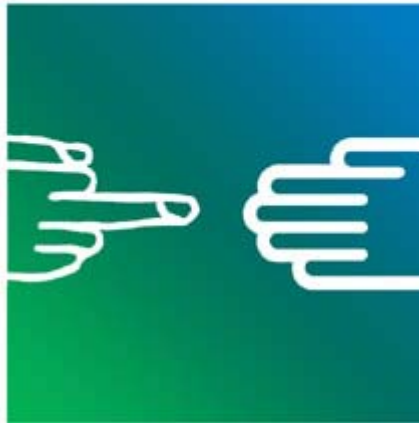
7. Perquè està organitzat pels que tracten els problemes socials amb repressió

El missatge del Fòrum és que tot s'arregla amb el diàleg, i que les administracions ens donen canals de participació que només hem d'aprofitar per resoldre qualsevol problema. Això pretén amagar una política de control social cada vegada més difús, i alhora contundent. Ens volen reduir a un paper de mers consumidors, de productes i de cultura, de política, de societat... I quan sortim d'aquest marc i volem participar autònomament, les administracions ens tracten com a sospitosos, i les polítiques que s'apliquen no són de diàleg sinó d'ordre públic. I quan fem notar que a la nostra societat hi ha conflictes —provocats gairebé sempre per situacions d'injustícia— la seva resposta sol ser la policíaca.

8. Perquè el Fòrum no és participatiu i el diàleg és una farsa

Els organitzadors del Fòrum estan fent un gran esforç de propaganda per presentar-lo com una iniciativa cultural oberta a tots i capaç d'assumir la crítica social. Parlen de democràcia participativa, però el Fòrum és una realitat predefinida, realitzada, dialogada i pactada des de dalt. La participació ciutadana ha estat obviada i ara ens busquen per assistir com a espectadors i voluntaris passius, com si necessitessin legitimar al Fòrum mitjançant la participació

Ferum
BARCELONA
2004

dels moviments socials. Diverses organitzacions socials i veïnals no hi participen en no ser acceptades les propostes que plantejaven pels organitzadors del Fòrum.

9. Perquè per al Fòrum la multiculturalitat és el compte de fades de la globalització

El Fòrum 2004 no sols no contempla la cultura gitana i ha vedat la seva participació, sinó que està marginant a molts ciutadans del barri on s'ubica. Al mateix temps, què entén el Fòrum per diversitat cultural quan reprimeix tant la cultura com la llegua pròpies? Sota la capa de la multiculturalitat s'amaguen les contradiccions i complexitats de globalització. D'aquesta manera, ENDESA, patrocinadora del Fòrum, destrueix el poble maputxe perquè no vol participar de la seva «multiculturalitat».

10. Perquè per a ells la cultura i els valors són una mercaderia

El Fòrum llença un missatge clar: Barcelona és la seva cultura. Quan el Fòrum apel·la a la creativitat de les gents de Barcelona, les ven com a imatge de marca que utilitzarà el sector turístic. Però per fer això buida la cultura de política: de l'esperit crític, de la creativitat antagonista, la rebel·lia que els moviments socials seguiran reivindicant. La paraula «cultura» els serveix així per disfressar els conflictes de la ciutat i, en un acte de total hipocresia, convertir-los en eslògan turístic: Barcelona, capital de la pau. No consentirem que se'ns utilitzi de figurants de Barcelona convertida en un parc temàtic que mai no pot contemplar la vertadera diversitat.

Assemblea de Resistències al Fòrum 2004

EL « F Ò R U M » DE LA POBRESA

Després de veure un reportatge emès per TV3 dedicat a aclamar el Fòrum 2004 i on les organitzacions que no han volgut saber res de l'«evento» van ser qualificades de «grups minoritaris», entre els quals s'inclouen Amnistia Internacional, Greenpeace o la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, m'agradaria fer unes mínimes matisacions.

El Fòrum suposarà una despesa de 2.509 milions d'euros (2.190 d'obres i 319 de continguts). A Catalunya hi ha 715 mil pobres, el 70% dels quals viuen a l'àrea metropolitana i uns 336 mil a Barcelona; uns 180 mil pensionistes que sobreviuen amb menys de 450 euros mensuals, sense comptar uns 240 mil il·legals i set mil persones que viuen al carrer a Catalunya, uns tres mil a Barcelona.

Alhora, aquesta Barcelona de postal encantada d'haver-se conegut gastarà cinquanta milions d'euros a convidar tot un seguit de personalitats mediàtiques perquè passin uns dies com a cal sogre (i a costa dels contribuents) perquè davant auditoris semibuits expliquin en una tirallonga de tòpics pseudopacifistes i ben intencionats els seus suggeriments per a arranjar els problemes del món.

Quants problemes reals de persones reals es podrien solucionar si en comptes de cremar desenes de milions en faraònics brindis al sol en forma d'estèrils discussions bizantines sobre com solucionar els problemes del món es dediquessin aquests recursos a les persones que realment ho necessiten? Una última dada: el nombre de pobres de Barcelona podria omplir 3,4 vegades el Nou Camp. Quins guanys obtindran aquestes persones del Fòrum?

Jordi Ros Enseñat

NOCES REIALS?

APARELLAMENT DE SANGONERES!

El proper 22 de maig, es casen Felipe de Borbón i Letizia Ortiz. El que hauria de ser un enllaç civil entre dos ciutadans, s'ha convertit en un grotesc, groller i caríssim espectacle d'exaltació dels valors més reaccionaris.

El luxe de la cerimònia i la dilapidació de diners públics per a pagar-ho, resulten insultants si els contrastem amb la realitat de milions de ciutadans que veuen continuament minvats els seus drets socials i no poden desenvolupar plenament les seves expectatives vitals en una conjuntura de precarietat laboral, carestia i endeutament creixents.

Denunciem, també, el brut intent de manipulació dels criminals atemptats de l'11 de març que costaren la vida a 192 treballadors.

Si ja és prou escarni patir l'ostentació contínua de l'estil de vida degradat i malbaratador d'una minoria ociosa i enriquida amb l'especulació i l'explotació del nostre treball, en moments tan propers a aquelles doloroses jornades, haver de suportar, a més a més, els cíncics homenatges a les víctimes d'una Casa Reial que va guardar silenci, malgrat la seva alta responsabilitat estatal, quan el poble s'oposava en massa a l'agressió contra l'Iraq, ho considerem un insult.

El fill de Juan Carlos I manifestava a la premsa en presentar Letizia Ortiz: «El meu matrimoni suposarà un esglaó més en la cadena que ens enllaça amb la història.» I la història ha ensenyat al nostre poble que la monarquia ha estat sempre associada i ho segueix estant al domini d'una menyspreable minoria reaccionària.

No es tracta, per tant, d'un acte més: Felipe de Borbón es casa per a perpetuar una dinastia il·legítima que regna a l'Estat espanyol per imposició del règim franquista. Una dinastia assentada sobre la violació de la sobirania dels pobles que conformen aquest

Regne d'Espanya i que mai no han estat consultats sobre la seva opció al respecte.

Amb el pas dels anys el sistema monàrquic ha anat ensenyant la seva vertadera cara; s'ha transformat en una caricatura de democràcia ritual i formal en la qual, sistemàticament, s'ignoren els principals anhels populars. Cap dels grans problemes a què ens enfrontem han trobat solució en aquests 25 anys de monarquia borbònica.

Amb el pas dels anys, milers de ciutadans, principalment joves, han anat comprenent que no ens enfrontem a l'acció individual de determinat govern o personalitat, sinó a l'acció coherent i unida d'un sistema dispostat a tot per a defensar els interessos d'una minoria oligàrquica i reaccionària.

Cada vegada més ciutadans han comprès que no és possible avançar en el camí de l'emancipació, sense conquerir un nou marc vertaderament democràtic que permeti recuperar als pobles de l'Estat espanyol el control dels seus destins.

A les organitzacions i gents de l'esquerra que subscriuim aquest comunicat ens importa un rave que Felipe de Borbón es casi o s'aparelli amb qui vulgui; treballem i treballarem per acabar amb tuteles odioses. No som súbdits d'un règim anacrònic, sinó ciutadans lliures dispostats a lluitar pel futur.

Fora la Monarquia!

Menys noces reials i més despeses socials!

No a la boda del capital i la guerra!

Moviment Popular contra les Noces Reials

Fora
la monarquia!

HOMENATGE A CHICHO SÁNCHEZ FERLOSIO

El passat 1 de juliol de 2003 va morir, amb 63 anys i després de dos de llarga malaltia, Chicho Sánchez Ferlosio. Aquest bohemí maleït, excèntric i genial va exercir de tot un poc, però especialment de poeta, de cantautor i de filòsof, activitats totes elles que no li reportaren cap duró ni cap «glòria».

José Antonio Sánchez Ferlosio, que aquest era el seu nom vertader, i per això no ens estranya això de «Chicho», era fill del dirigent falangista i intel·lectual del Règim Rafael Sánchez Mazas —la vida del qual es recrea en la reeixida novel·la *Soldados de Salamina*, de Javier Cercas, portada al cinema per David Trueba, i on interpretarà un petit paper— i germà de l'escriptor Rafael Sánchez Ferlosio (*Alfanhuí, El Jarama...*).

A més d'escriure poemes i lletres per a cançons i de realitzar acompanyaments musicals per a cantautors (Amancio Prada, Rosa León, Soledad Bravo, Teresa Cano, Joaquín Sabina, Luis Eduardo Aute, Javier Krahe, Alberto Pérez, Jorge Drexler, Quilapayún...), Chicho Ferlosio va publicar, malauradament, només dos discos: un de senzill a duo amb Rosa Jiménez (la seva companya) en Nuevos Medios i l'introvable, oblidat i curiosíssim àlbum *A contratiempo* (Dial, 1978), que, enregistrat entre novembre i desembre de 1977, reunia quinze cançons de Chicho, amb arranjaments musicals del guitarrista Luis Mendo, i va suposar un autèntic fracàs comercial —esperem que alguna discogràfica amb pebrots gosi reeditar-lo en cedé. *Gallo rojo, gallo negro; La paloma de la paz, El Ser, Hoy no me levanto, Ejecución pública, Milonga del moro judío*, són algunes de les cançons més conegudes de Chicho; poemes musicats que mai no signava, primer per evitar represàlies del règim franquista i més tard per allò de la «raó comuna» garciacalviana; per això en molts discos i col·leccions de cançons de la Guerra Civil o de la resistència antifranquista els seus poemes figuren com a anònims o populars. Ell no volia figurar

El dimecres 12 de maig van realitzar a l'Ateneu un homenatge a Chicho Sánchez Ferlosio. Aquest acte va consistir en la projecció de la pel·lícula de Fernando Trueba *Mientras el cuerpo aguante*, dedicada al poeta. El que segueix és un fragment del programa de mà que hi vam repartir.

enlloc, però en 1981 va demandar les cases discogràfiques CBS i April Music, vinculades entre elles aleshores, per falsificació de *copyright* i atribució de drets d'autor de la seva cançó *Círculos viciosos* (que va arribar a ser un gran èxit de Sabina), empenyat perquè no li'n reconeixien l'autoria.

Chicho Ferlosio va estudiar Ciències Econòmiques, Dret i Filosofia i Lletres, carreres que, com a bon bohemí de mena, mai no va acabar. Va guanyar-se la vida com va poder, publicant articles en els diaris —va ser un dels fundadors de l'efímer *Liberación*—, treballant com a corrector d'estil en premsa, fent estudis lingüístics o, com en els darrers anys, inventant jocs i trencaclosques i creant complexos programes i jocs per a ordinador.

Demostrant ser una persona intel·ligent, va abandonar ben aviat el Partit comunista on inicialment va militar i es va enrolar en les hosts del *artisteig* llibertari o *llibertari* del madrileny barri de Malasaña de finals dels anys setanta

del segle passat (Agustín García Calvo, Isabel Escudero, Aute, Krahe...), passant una temporada a l'ombra per les seves activitats antifranquistes. Els seus contactes amb el moviment anarquista van ser profunds i estrets, mai no es negava a participar en jornades culturals llibertàries, en actes solidaris amb la CNT o dels ateneus llibertaris. Durant l'etapa de la *movida* va ser molt crític amb els governs de Felipe González i d'Enrique Tierno Galván, i

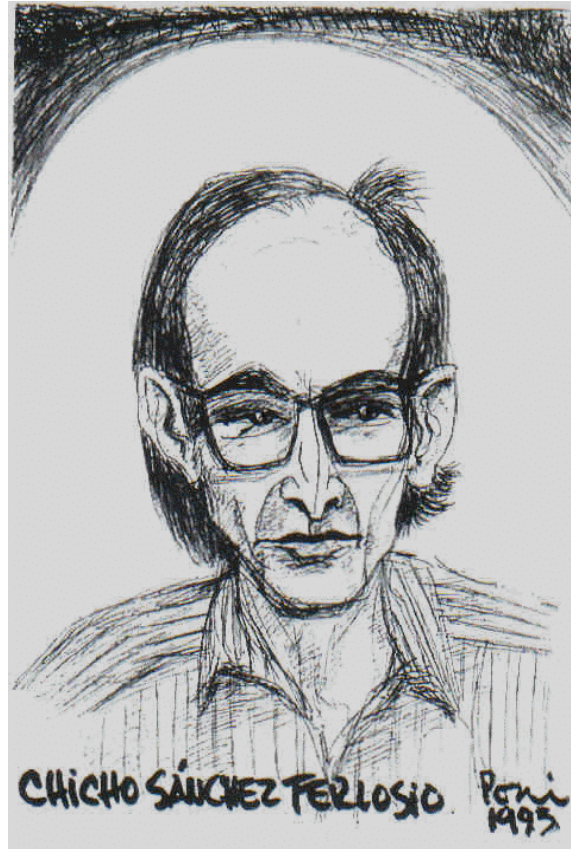
en les seves *Coplas retrógradas* se'n fotia de la «modernitat sociata». En 1999 va prendre part en el documental dramatitzat *Vida y muertes de Buenaventura Durruti, anarquista*, dirigit per Jean-Louis Comolli i interpretat per Albert Buadella i Els Joglars, on fa de poeta de carrer que canta el *Romancero de Durruti*. En els últims anys, malalt, esportellat i amb poques forces, encara va participar en activitats contra la guerra d'Iraq i a favor dels treballadors de Sintel.

Des de l'Ateneu sempre ens ha interessat la figura

d'aquest poeta i per això vam decidir fer-li un petit homenatge. Alguns de nosaltres recordàvem un documental sobre la seva figura que havíem vist feia més de vint anys. Aquesta pel·lícula de Fernando Trueba, *Mientras el cuerpo aguante*, no s'ha editat mai en vídeo ni en DVD, per això és ben difícil de veure-la. Ens vam posar en contacte amb Trueba i molt amistosament ens va passar una còpia de la cinta; volíem que en aquest petit homenatge participés el director de la pel·lícula, però finalment això no ha estat possible.

En dues setmanes, entre el 26 d'octubre i el 2 de novembre de 1981, Fernando Trueba va filmar més de deu hores de conversacions i de cançons amb Chicho Ferlosio, un personatge que acabava de conèixer, a la casa mallorquina que el cantautor tenia a Sóller. Durant el rodatge van morir Brassens i Jean Eustache, dos referents importants del poeta; també com a anècdota dir que poc després va néixer Jonás Groucho, el fill de Trueba. El resultat de tot això va ser *Mientras el cuerpo aguante*, una pel·lícula documental sense guió previ —i això que el cineasta és un defensor a ultrança del guió ben escrit— molt divertida sobre la filosofia vital del cantautor. En el reportatge també participaven Isabel Escudero i Rafael Andreu Coll, amics de Chicho, Fernando Trueba mateix i Rosa Jiménez, la companya del poeta i que ens descobrirà facetes molt interessants sobre la vida en parella. La pel·lícula es va estrenar en 1982 i es presentà en el Festival de Cine de Sant Sebastià amb una certa polèmica —Trueba va llançar un tassó d'aigua al crític Diego Galán perquè aquest havia dit que el documental era més apte per a la televisió que per al cinema—, essent un autèntic fracàs comercial, però així mateix la van veure 19.000 espectadors (una ridícula comparat amb les superproduccions ianquis). Només hem de dir d'aquesta pel·lícula el mateix que hem dit del disc de Chicho: quan la podrem veure en DVD?

Ateneu Llibertari Estel Negre

MANIFEST 1 DE MAIG DE 2004

El Tractat de Niça de 2001 va preveure la celebració d'una Conferència Intergovernamental durant l'any 2004, per aclarir i completar els tractats fundacionals de la Unió Europea, abans d'executar l'ampliació en curs a més països. El Consell Europeu de Laeken (desembre de 2001) va plantejar a la Convenció preparatòria, entre altres interrogants, si calia una Constitució Europea; la Convenció va respondre afirmativament i va presentar la seva proposta de constitució.

Els ciutadans europeus necessiten reenfortir els seus drets socials i la seva qualitat de vida, però no aquesta constitució; argumentar el contrari seria posar-se una bena als ulls i no veure el déficit de democràcia real que planteja el projecte.

L'exemple més palpable d'aquesta falta de democràcia és que per a la creació d'aquesta constitució no s'ha comptat amb la creació d'un procés constituent, on tota la representació ciutadana pogués manifestar les seves opinions o propostes, d'això, se'n dedueix que aquesta constitució serà la Constitució dels Estats, no de les persones.

En definitiva, el que orienta les línies bàsiques d'aquesta proposta de la Convenció és, a la pràctica, el repartiment de quotes de poder entre els Estats membres i la garantia de continuïtat de les polítiques actuals, al marge dels interessos de la ciutadania europea.

N'hi ha prou amb observar la manca de valors amb la que parteix aquest projecte: la solidaritat, fins i tot la institucional, no és un valor en la proposta de constitució, fet que enforteix la privatització en detriment dels serveis públics; la igualtat de gènere tampoc no es considera valor de la Unió Europea;

no s'exigeix una política laboral orientada cap a la consecució de la plena ocupació de qualitat; només s'atorga el dret de ciutadania a les persones nacionalitzades pels Estats europeus, no a totes les que viuen a Europa; i en el seu article I-40 promou que «els Estats membres es comprometen a millorar progressivament les seves capacitats militars».

Pensar que aquesta constitució pugui representar els interessos dels ciutadans europeus, de qualsevol classe social, és una basta utopia i/o bogeria; els eixos d'aquest nou projecte no abasten més que la recerca de l'enriquiment de les elits capitalistes actuals i la defensa d'un mercat lliure per aplicar a tota la Unió Europea polítiques liberals de mercant, utilitzant els treballadors com conilletes d'índies. Paradoxalment, són les persones més afectades per aquest projecte, els treballadors i les treballadores, els responsables passius d'aquesta situació, ja que una falta de conscienciació social i d'esperit de lluita els fa còmplices.

Avui els treballadors i treballadores que volen una societat més justa commemorem el Primer de Maig, ho fem perquè serveixi d'altaveu de les nostres demandes i propostes obreres contra el sistema capitalista imperant, cada vegada més globalitzant, amb la intenció de propagar un esperit necessari d'associacionisme obrer entre els treballadors, per crear llaços de solidaritat que ens defensin dels atacs del govern i de la patronal. Fem també aquesta commemoració en record dels cinc destacats obrers que el capital va condemnar a mort en el transcurs de l'1 de maig de 1886 a Chicago on es defensava la jornada laboral diària de vuit hores. Aquesta repressió va tenir ressò mundial, a l'igual de la reivindicació laboral de les vuit hores de treball, fent que es declarés l'1 de maig com el dia significatiu de la lluita dels treballadors

NO A LA CONSTITUCIÓ EUROPEA, SÍ A LA LLUITA, SÍ A LA CULTURA, SÍ A LA DIGNITAT

i treballadores en defensa de la seva dignitat. Aquells temps de lluita van provocar que la classe treballadora pas a pas aconseguís conquerir drets fonamentals i autoafirmar la seva dignitat.

Per a nosaltres, treballadors i treballadores organitzats en la CNT, commemorar aquest dia sense haver perdut ni substituït el seu significat té molta importància ja que continuem creient que només l'organització i la solidaritat entre treballadors sense ingerències externes és la solució per a la defensa dels nostres interessos i de la nostra dignitat, enfront dels atacs del capital, com ara el nou projecte de Constitució Europea. Si avui encara gaudim d'una sèrie de drets, no és per mor de la benevolència de l'Estat, sinó per les lluites de treballadors com els de Chicago. Els drets socials mai no s'han regalat, sempre s'han hagut de lluitar. Això últim ens ha de fer reflexionar a tothom, doncs la realitat que ens envolta no crea espais de solidaritat. N'hi ha prou amb fixar-se que ni tan sols avui en dia no hem aconseguit la jornada laboral de vuit hores diàries per a tots els treballadors i treballadores, doncs les hores extres s'han consolidat com a una cosa quotidiana, ni tampoc que el salari mitjà serveixi per a portar una vida digna.

Els nostres enemics han aconseguit que un dret fonamental com és l'habitatge sigui un luxe i una cadena perpètua a pagar, convertint-lo en un sucós negoci, el qual prova que la nostra lluita com a treballadors no ha acabat, en absolut!, continua sent totalment necessària; és hora que es perdi la por a l'empresari i a l'usurer.

Per a la CNT no ha mort l'esperit de lluita permanent en defensa d'ideals de justícia i de propostes de canvi netament obreres. Qui ha matat aquest esperit han estat els sindicats col·laboracionistes amb l'Estat, que diuen ser els

representants oficials de la classe treballadora, UGT i CCOO. Ells, sembrant el desencant, han aconseguit que el nombre de treballadors organitzats i combatius sigui gairebé nul i que les nostres utopies passin per tenir una bona casa i un bon cotxe.

Nosaltres, els treballadors i treballadores de la CNT, continuem somiant amb un món millor i amb la nostra emancipació, i igual que els nostres avantpassats creiem que l'única manera d'aconseguir-ho és mitjançant la nostra autoorganització responsable, lluita permanent i formació tècnica i intel·lectual.

Si s'ha esgotat la teva paciència davant del patètic panorama actual o si tens inquietuds que no saps canalitzar, pensa que encara hi ha gent que vol construir, amb sinceritat, un món nou.

No et resignis, reflexiona i actua.

Federació Local de Sindicats de Palma de la CNT-AIT

EXCURSIÓ I POLÈMICA A POLLENÇA

Són conegudes per part del lector del nostre modest butlletí les polèmiques que d'un temps ençà venim mantenint amb els companys més o menys nacionalistes i, com l'afany de dissentir d'idees i de moviments sembla no conèixer límits, per això vam acceptar la generosa invitació que uns amics de pollencins, més o menys vinculats a Iniciativa Ciutadana per Pollença (l'Esquerra Unida local), ens van fer per portar la polèmica a tan noble vila en el marc d'unes jornades dedicades a la commemoració de la II República que es van perllongar durant tot el mes d'abril.

El tema que els vam proposar per a tan sonada ocasió va ser «La revolució llibertària», aquell episodi portat a terme per pagesos i obrers a la zona republicana i que va ser condemnat de bon començament a morir per part de tots els poders d'aquest món, els terrenals i els divins, els d'esquerra i els de dreta. Parlar de la *revolució llibertària* és parlar de l'accés popular al protagonisme històric, quelcom no pensat ni previst mai pels qui dominen la història. Els treballadors i camperols d'aleshores, impulsats des de la tradició ja gairebé secular de l'anarquisme hispànic, engegaren el conegut com a *procés col·lectivitzador*, allò que posteriorment s'anomenaria *autogestió*. En la lluita contrarevolucionària, és a dir, aquella que volia acabar amb l'experiència d'autogestió que s'estava portant a terme, va tenir un paper central el Partit Comunista de Espanya (PCE), obedient i vassall aleshores del PCUS i de la Komintern. Els coneguts com a «Fets de Maig» del 37 a Barcelona, dels quals ens ha deixat tan bon testimoni George Orwell, i la invasió i destrucció de les col·lectivitats de Castella i d'Aragó a càrrec de les columnes dirigides pels generals Modesto i Lister respectivament, palesaren sense embuts l'aversió que el PCE professava a una revolució que s'estava fent sense el seu permís i que demostrava que no calia cap avantguarda, ni elits, ni comissaris polítics, ni camps de concentració, ni cap terror per a construir un món més lliure i just. Contràriament, doncs, al que va ser el model soviètic impulsat per Lenin i Trockij des del 1917 i que arribava al seu deliri sagnant i sinistre amb Stalin, l'autoproclamat «far de la humanitat» i «líder dels pobles» per aquelles dates. De manera que tota l'anàlisi dels fets

revolucionaris i contrarevolucionaris del període en qüestió només pot cobrar justa comprensió atenent la lluita contra el totalitarisme en el seu doble vessant, el nazi i el comunista. Contra ambdós s'aixecaren els llibertaris col·lectivitzadors i tots dos s'obstinaren a destruir-los. Quan les tropes de Franco ocuparen Aragó i Catalunya, la revolució ja havia estat atacada i delmada per la intervenció *manu militari* del Partit Comunista d'Espanya, serf d'Stalin.

Encara que suposava que l'exposició que portaria a terme podia resultar polèmica, em va impressionar que els fets narrats fossin gairebé desconeguts, i que un concepte tan important per a la comprensió del que ha estat el segle XX, el totalitarisme, fos tan escassament conegut i compartit. Comprenc que aquella bona gent del públic que abarrotava el Centre Cultural de Pollença, el passat divendres 30 d'abril, que malgrat tot van tenir l'amabilitat d'oferir-me l'hospitalitat, no tenen directament res a veure amb la història que els vaig explicar; però indirectament —en la mesura que militen i sostenen que des del comunisme podem arribar a un món més just— es troben implicats en la història, perquè no n'hi ha prou amb ignorar el que fou perquè desaparegui. Per a prescindir de la càrrega sinistra de les ideologies, els moviments i els partits, cal conèixer la història, criticar el que és criticable i rebutjar el que és rebutjable. L'autocrítica no només és convenient, és imprescindible. Confio que la nostra llarga conversació servís, si més no, per començar a erosionar algunes nocions polítiques que no amaguen més que formes de dominació, i no tinc cap dubte que l'afany per trobar formes d'alliberament i d'impulsar lluites per un món més just els farà evitar caure en l'adopció d'ideologies que engendren noves formes de domini. Com que ningú no està lliure de reproduir vassallatges i cometre errors, necessitem entre tots esforçar-nos per mantenir el diàleg obert, i poder aprendre els uns dels altres per a sumar voluntats en les lluites peremptòries del present: evitar la destrucció de la vida al planeta, així d'urgent i de vital és el compromís que tenim al davant. Ben segur que trobarem la manera de compartir les nostres lluites i reflexions.

Ignasi de Llorens

ONZE ANYS DE PRESÓ PER A XOSÉ TARRÍO

Ja tenim la sentència. La jutgessa ha condemnat Xosé Tarrío per tres delictes, dels quatre que li acusava el fiscal, a una pena d'11 anys de presó en total (tres anys i mig per cadascun). No cal dir que ha estat un cop fortíssim i que esperàvem molt menys, però el misser ja ens va avisar que l'única esperança n'era la de recórrer a l'Audiència perquè va haver clares irregularitats en dos dels tres atracaments dels que li acusen; en el judici ens va dir que no hi havia res a fer, perquè la jutgessa ja portava gairebé la sentència de casa. Amb la sentència del judici va encertar, perquè ens va dir que li caurien 10 anys, esperem que segueixi encertant i que a

l'Audiència li absolguin d'aquests dos atracaments que es van cometre quan Xosé menjava amb la seva mare.

Us avisarem de com evolucionen els recursos. Si hem de ser francs, la sentència no podia ser més crua i suposem que haurà fet força mal Xosé, per això estaria bé que li esgriguéssiu per mostrar-li el suport que ara tant necessita. Suposo que ja sabeu l'adreça, però us

la tornem a escriure per si de cas:

Xosé Tarrío González
C.P. de Teixeira
Carretera de Paradela s/n
15310 Teixeira (la Corunya)

Colectivo Libertario Oveja Negra

HISTÒRIA DEL PENSAMENT LLIBERTARI (CONCLUSIÓ DEL CICLE DE XERRADES)

- 7/5/04: La Revolució espanyola.**
- 14/5/04: Anarquisme i totalitarisme.**
- 21/5/04: Contracultura i revolució. Maig del 68. Primavera de Praga...**
- 28/5/04: Anarquisme i antiglobalització.**

Totes les xerrades començaran a les 20 hores al local de l'Ateneu i de la CNT.

Ho organitza l'Ateneu Llibertari Estel Negre i la Secretaria de Formació de la CNT.

Nota del Butlletí:

Per motius d'espai no hem pogut publicar la conclusió de l'article de KNL *La globalització*; ho farem el proper número del nostre-vostre butlletí.

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL BUTLLETÍ ESTEL NEGRE: Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

A S S E M B L E E S

Ateneu Llibertari Estel Negre: dijous a les 20.30 hores a l'Ateneu

CNT-AIT: dimarts a les 20.30 hores a l'Ateneu

=====

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
El Butlletí Estel Negre és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

=====

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant. Salut!

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

- ➔ LOCAL:
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
- ➔ PERMANÈNCIES:
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
- ➔ TELÈFON: (971) 726461
- ➔ FAX: (971) 716391
- ➔ E-MAIL:
estelnegre@nodo50.org
- ➔ CORRESPONDÈNCIA:
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears